

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: KŽ-74/04

Brčko, 11.08.2004. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija: Mirze Jusufovića, kao predsjednika vijeća, Zijada Kadrića i Ruže Gligorević, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Olge Antolović, kao zapisničara, u krivičnom predmetu optuženih M. H. zv. M. iz S. i T. F. iz G. T., Opština S., zbog krivičnog djela razbojništva iz člana 276 Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući po žalbi branioca optuženog M. H. – advokata Kancelarije za pravnu pomoć u Brčko Distriktu BiH S. M., i žalbi branioca optuženog T. F. – advokata B. P. iz B., izjavljenim protiv presude Osnovnog suda Brčko Distrikta BiH broj K-161/2001 od 25.02.2004. godine, na javnoj sjednici vijeća održanoj 11.08.2004. godine u prisustvu Zamjenika javnog tužioca Brčko Distrikta BiH Gojka Stjepanovića, branioca optuženog M. H. – advokata S. M., i branioca optuženog T. F. – advokata B. P., a u odsutnosti uredno obaviještenih optuženih M. H. i T. F., donio je

P R E S U D U

Odbijaju se kao neosnovane žalbe branioca optuženog M. H., advokata S. M., i branioca optuženog T. F., advokata B. P. i presuda Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj K-161/2001 od 25.02.2004. godine potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Osnovni sud BD BiH) broj K-161/2001 od 25.02.2004. godine, optuženi M. H. i T. F. oglašeni su krivim da su radnjama pobliže opisanim u izreci pomenute presude počinili krivično djelo razbojništva iz člana 276 Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ-a F BiH) pa ih je za isto krivično djelo navedeni sud, uz primjenu pomenutog zakonskog propisa i člana 40 KZ-a F BiH osudio: optuženog M. H. – na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci, i optuženog T. F. – na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, stim što se optuženom T. F. u navedenu kaznu zatvora ima uračunati vrijeme zadržavanja od strane policije u vremenu od 23.08.2001., od 19,50 časova do 24.08.2001. godine do 14,00 sati.

Na osnovu člana 101 stav 2 Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP-a F BiH) optuženi su obavezani da solidarno na

ime imovinsko-pravnog zahtjeva isplate oštećenom R. L. iznos od 450,00 KM u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude a pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Na osnovu člana 91 stav 1 ZKP-a F BiH optuženi su obavezani da plate troškove krivičnog postupka, i to svaki od njih paušal za rad suda u iznosu od 100,00 KM, te da solidarno nadoknade sudu ostale troškove krivičnog postupka u iznosu od 816,00 KM, u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude a pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Protiv navedene presude žalbu su u zakonskom roku izjavili: branilac optuženog M. H. – advokat Kancelarije za pravnu pomoć u Brčko Distriktu BiH, S. M. zbog: bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, odluke o krivično-pravnoj sankciji, imovinskopravnom zahtjevu i troškovima krivičnog postupka s prijedlogom da Apelacioni sud njenu žalbu uvaži, pobijanu presudu ukine i održi glavni pretres ili preinači pobijanu presudu; te branilac optuženog T. F. – advokat B. P. zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o kazni, s prijedlogom da Apelacioni sud Brčko Distrikta BiH, njegovu žalbu uvaži, pobijanu presudu ukine i uputi predmet prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili da pobijanu presudu preinači te njegovog branjenika oslobodi od odgovornosti.

Na javnoj sjednici vijeća ovog suda koja je održana 11.08.2004. godine bez prisustva optuženih M. H. i T. F., koji su o sjednici uredno obaviješteni, branilac optuženog M. H. – advokat S. M., i branilac optuženog T. F. – advokat B. P. su ostali pri navodima i prijedlogu iz žalbi koje su pismeno izjavili, a koje su u Osnovnom sudu Brčko Distrikta BiH primljene 11.05.2004. godine, dok je Zamjenik javnog tužica Brčko Distrikta BiH Gojko Stjepanović, u odgovoru na žalbu branilaca optuženih ostao pri navodima i prijedlogu koje je Javno tužilaštvo Brčko Distrikta BiH dalo podneskom br. Kt-62/02 od 20.05.2004. godine, odnosno prijedlogu da se navedene žalbe branilaca optuženih odbiju kao neosnovane i prvostepena presuda potvrdi.

Ovaj sud je, shodno odredbama člana 306 Zakona o krivičnom postupku Brčko Distrikta BiH, ispitao prvostepenu presudu u onom dijelu u kom se ista pobija žalbom branioca optuženog M. H., advokata S. M. i branioca optuženog T. F., advokata B. P., pa je odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Prigovor branioca optuženog M. H., advokata S. M., da je prvostepeni sud počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka time što je suprotno odredbama člana 431 Zakona o krivičnom postupku Brčko Distrikta BiH – u daljem tekstu: ZKP-a BD BiH („Službeni glasnik Brčko Distrikta BiH“, broj 10/03, koji je stupio na snagu 01.07.2003. godine) glavni pretres proveo po odredbama ZKP-a F BiH („Službene novine F BiH“, broj 43/98) a ne po odredbama ZKP-a BD BiH („Službeni glasnik Brčko Distrikta BiH“, broj 10/03) je uopšten jer branilac optuženog ne precizira koju od bitnih povreda odredaba krivičnog postupka propisanih u članu 297 ZKP-a BD BiH je počinio prvostepeni sud, a po ocjeni ovog suda nije počinjena nijedna od bitnih povreda odredaba krivičnog postupka predviđenih u članu 297 ZKP-a BD BiH.

Prigovarajući na nepotpunost i pogrešnost činjeničnog stanja utvrđenog u pobijanoj presudi, branilac optuženog M. H. navodi da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio činjenicu da je prilikom fizičkog sukoba optuženi M. H. oduzeo oštećenom R. L. novac i dokumente koje je R. imao kod sebe. Navedenu činjenicu sud je utvrdio prihvatajući samo dio iskaza svjedoka E. M. datog u istrazi 11.06.1997. godine, gdje svjedok navodi da je čuo kada je oštećeni R. rekao optuženom M. H. „ostavi mi makar papire, džaba ti pare“, dok isti sud, premda je bio obavezan, nije uzeo u obzir i izjavu tog svjedoka sa glavnog pretresa od 29.12.2003. godine, gdje svjedok navodi da nije vidio a niti čuo za dokumente i novac u J. (mjesto gdje se navodno krivično djelo dogodilo) nego tek u S. kada je nakon vožnje čuo kada je optuženi H. rekao optuženom F. da su R. L. ostali dokumenti i novac u autu. Kako su navedene izjave svjedoka, kontradiktorne, a odnose se na utvrđivanje bitne činjenice – oduzimanja novca i dokumenata od oštećenog R. L., sud je bio u obavezi na navedene okolnosti tražiti pojašnjenje od svjedoka.

Kod utvrđivanja postojanja činjenica oduzimanja novca i dokumenata od oštećenog R. L., sud je propustio da cijeni iskaz oštećenog dat na glavnom pretresu, kada je oštećeni naveo da je sav novac držao skupa te je istakao „i nije mi jasno otkud dio novca da mi se nađe u „meklaud“ jakni koju mi je izbacio H. kada su me izbacili u J.“, iz čega se izvode sljedeći zaključci:

Da se „meklaud“ jakna oštećenog, za vrijeme dok je trajao fizički sukob između optuženih i oštećenog, nalazila u automobilu; kako je u izbačenoj jakni oštećeni našao dio novca, iako je tvrdio da je sav novac držao zajedno, izvodi se zaključak da oštećeni nije sa sigurnošću znao gdje mu se novac nalazio (da li u „meklaud“ jakni ili u džepu trenerke) a niti je znao koliko je novca imao kod sebe u vrijeme kritičnog događaja. Sve navedeno potkrepljuje istinitost tvrdnje optuženog H. da je novac i dokumenta oštećenog našao iza sjedišta, u automobilu i da su tu ispala iz vindjakne oštećenog, a ne da su ih optuženi oduzeli od oštećenog prilikom fizičkog sukoba sa istim. Da je došlo do oduzimanja novca i dokumenata od oštećenog na način koji je oštećeni opisao svakako bi u tom sučaju optuženi H. ta dokumenta uništio a novac zadržao za sebe, a ne bi dokumente sačuvao i predao policiji.

Prvostepeni sud nije cijenio činjenicu da se iskazi oštećenog, i to onaj dat u istrazi i onaj dat na glavnom pretresu, u pogledu opisivanja bitnih činjenica u bitnom razlikuju. Iskaz oštećenog se trebao dovesti u sumnju i zbog njegove tvrdnje da je bio trijezan, pošto iz svih okolnosti proizilazi da je i on sa optuženima, kritične prilike od 20,00 časova do 03,00 časa, pio teška alkoholna pića.

Po ocjeni ovog suda, činjenično stanje utvrđeno izrekom pobijane presude rezultat je svestrane i pažljive ocjene od strane prvostepenog suda, kako odbrane koju su pred tim sudom iznjeli optuženi M. H. i T. F., tako i iskaza svjedoka – oštećenog R. L., te svjedoka E. M., M. M., G. S., S. H., vještaka neuropsihijatra K. dr B., vještaka za sudsku medicinu Z. dr C., te ocjene materijalnih dokaza, odnosno pismene dokumentacije koja je pobrojana u obrazloženju pobijane presude.

Sve razloge prvostepenog suda kojima se opravdava činjenično stanje utvrđeno u izreci pobijane presude, kao logične i valjane prihvata i ovaj sud.

Neprihvatljiva je tvrdnja branioca optuženog M. H. da je prvostepeni sud propustio da cijeni iskaz svjedoka - oštećenog R. L. koji je taj svjedok dao na glavnom pretresu pred navedenim sudom a pri utvrđivanju činjenice da li su optuženi oduzeli novac i dokumente od oštećenog. U pogledu bitnih činjenica se ne razlikuju iskaz koji je oštećeni dao u toku istrage pred prvostepenim sudom od iskaza koji je dao na glavnom pretresu pred istim sudom. Posmatrajući navedene iskaze oštećenog R. L. kao cjelinu, vidljivo je da je oštećeni sasvim uvjerljivo i s dovoljno potrebnih detalja opisao način na koji su optuženi M. H. i T. F. upotrebom sile od njega oduzeli 450,00 KM i osobne dokumente te novac i dokumente prisvojili. Iskaz ovog svjedoka – oštećenog prvostepeni sud ocjenjuje kako pojedinačno tako i sklopu ostalih izvedenih dokaza i iznijete odbrane optuženih. Zašto vjeruje navedenom svjedoku prvostepeni sud daje jasne, potpune i logične razloge, a isto daje opravdane razloge zbog čega ne prihvata objektivnom odbranu optuženih u pogledu njihove tvrdnje da nisu počinili radnje opisane u izreci pobijane presude.

Pravilno je prvostepeni sud u sklopu iznijetih odbrana optuženih te provedenih dokaza cijenio i iskaz svjedoka E. M., te je dao valjane razloge u kom dijelu je i zašto povjerovao iskazu tog svjedoka, a u kom dijelu i zašto nije. Stoga je neopravdan žalbeni prigovor branioca optuženog M. H. na nepotpunu ocjenu iskaza ovog svjedoka od strane prvostepenog suda.

U prigovoru na odluku o imovinsko pravnom zahtjevu kojom je prvostepeni sud obavezao optužene da naknade oštećenom R. L. štetu u iznosu od 450,00 KM, branilac optuženog M. H. navodi da oštećeni prilikom računanja i utvrđivanja da su mu optuženi oduzeli 450,00 KM nije imao u vidu iznos od 250,00 KM, koliko je kritične večeri potrošio na čašćavanje optuženih, a koji se treba odbiti od iznosa od 450,00 KM, tako da je ovaj iznos koji su optuženi oduzeli od oštećenog znatno manji od onog koji je prvostepeni sud utvrdio u pobijanoj presudi.

Navedeni prigovor branioca optuženog M. H. nije opravdan jer se analizom iskaza oštećenog R. L. zaključuje da je on pri postavljanju imovinsko-pravnog zahtjeva prema optuženim imao u vidu samo onaj iznos od 450,00 KM, koji su mu optuženi upotrebom sile oduzeli, a ne i onaj iznos koji je kritične večeri potrošio s optuženim čašćavajući iste, tako da je odluka suda o imovinsko-pravnom zahtjevu i njegovoj visini u potpunosti opravdana.

Žalbeni prigovor branioca optuženog H. da je prvostepeni sud optuženom previsoko odmjerio kaznu zatvora u pobijanoj presudi, ako se ima u vidu da je od izvršenja krivičnog djela pa do presuđenja, proteklo više od 5 godina a da optuženi za to vrijeme nije počinio novo krivično djelo, je apsolutno neopravdan.

Za krivično djelo razbojništva iz člana 276 KZ-a F BiH za koje je optuženi M. H. oglašen krivim pobijanom presudom, pomenutim članom krivičnog zakona je propisano da će se učinilac navedenog krivičnog djela kazniti zatvorom od jedne do deset godina. Ako se ima u vidu konkretna težina učinjenog krivičnog djela koja je znatna, a koja se ogleda kroz činjenicu da su optuženi upotrebom sile u namjeri oduzimanja novca i dokumenata od oštećenog, istom nanijeli brojne tjelesne povrede, te ako se ima u vidu stepen društvene opasnosti počinioca predmetnog krivičnog djela – optuženog M. H. koji je do sada više puta osuđivan i to jedanputa i za razbojništvo na zatvorsku kaznu od godinu dana (dakle radi se o specijalnom povratniku) onda

nesumnjivo proizilazi zaključak da kazna zatvora od 1 godine i 6 mjeseci na koju je pobijanom presudom prvostepeni sud osudio optuženog M. H. za učinjeno krivično djelo razbojništva, nije istom previsoko odmjerenjena.

Ne može se prihvatiti opravdanim ni prigovor branioca optuženog H. kojim se napada odluka prvostepenog suda kojom su optuženi obavezani da plate troškove krivičnog postupka, i to paušal u iznosu od po 100,00 KM, te solidarno ostale troškove krivičnog postupka u iznosu od 816,00 KM. Troškovi na čije je plaćanje prvostepeni sud obavezao optužene nesumljivo su prouzrokovani vođenjem krivičnog postupka protiv istih pa ih je sud oglašavajući krivim pobijanom presudom opravdano sukladno odredbama člana 91 stav 1 ZKP-a F BiH, obavezao da plate, odnosno nadoknade navedene troškove krivičnog postupka.

Branilac optuženog H. nije pružio prvostepenom sudu pouzdane dokaze na osnovu kojih bi taj sud stekao uvjerenje da bi plaćanjem, odnosno nadoknadom navedenih troškova sudu od strane optuženog H. bilo dovedeno u pitanje izdržavanje optuženog ili članova njegove porodice, tako da opravdano taj sud nije primjenio odredbe člana 91 stav 4 ZKP-a F BiH, te shodno istim, oslobodio optuženog H. od nadoknade sudu navedenih troškova krivičnog postupka.

Branilac optuženog T. F., advokat B. P. u obrazloženju podnijete žalbe navodi da je prvostepeni sud počinio bitne povrede odredaba krivičnog postupka – iz člana 358 stav 1 tačka 11 ZKP-a F BiH, time što u pobijanoj presudi nije naveo razloge kojima obrazlaže odlučne činjenice utvrđene u pobijanoj presudi; da su optuženi iz vozila izvukli R. L. te ga rukama počeli tući, kada ga je T. F. uhvatio za obje ruke te ih stegao oko pasa ne dozvoljavajući mu da se pokreće, pa dok ga je T. tako držao, M. H. mu je prišao s leđa te mu iz džepova trenerke oduzeo iznos od 450,00 KM. Utvrđenje navedenih činjenica koje terete njegovog branjenika, prvostepeni sud obrazlaže iskazom oštećenog R. L. i odbranom prvooptuženog M. H., dok u potpunosti zanemaruje iskaz njegovog branjenika – optuženog T. F., kao i iskaz svjedoka – očevidca E. M., koji je naveo činjenicu da njegov branjenik uopšte nije izlazio u mjestu J.

Prvostepeni sud paušalno ocjenjuje iskaz oštećenog R. L. te mu u potpunosti poklanja vjeru iako je navedeni svjedok kritične prilike i sam bio u alkoholisanom stanju te nije bio u mogućnosti da detaljno interpretira događaj.

Sud uopšte nije imao dokaza koliko je oštećeni kritične prilike imao novaca kod sebe, i koliko su mu optuženi eventualno novca oduzeli.

Sve što je naprijed navedeno, po ocjeni branioca optuženog F. se odnosi i na pogrešno i na nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u pobijanoj presudi. Smatra da nije dokazano da je njegov branjenik T. F. počinio radnje opisane u prvostepenoj presudi. Iz odbrane njegovog branjenika, iskaza svjedoka M., te odbrane prvooptuženog H., koji je naveo da je novac i dokumente oštećenog pronašao u vozilu ispred sjedišta suvozača, ne proizilazi činjenično stanje koje je utvrdio prvostepeni sud u izreci presude a koje tereti njegovog branjenika.

Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje je imalo za posljedicu pogrešnu primjenu krivičnog zakona na štetu njegovog branjenika – optuženog T. F.,

koga je prvostepeni sud pobijanom presudom oglasio krivim za krivično djelo razbojništva, te mu izrekao zatvorsku kaznu, i ujedno ga obavezao na plaćanje troškova krivičnog postupka kao i nadoknadu štete oštećenom R. L.

Žalbeni prigovori branioca optuženog T. F. su po ocjeni ovog suda, u cijelosti neopravdani.

Prvostepeni sud je sveobuhvatno i pažljivo cijenio kako iznijete odbrane optuženih M. H. i T. F. tako i sve izvedene dokaze koji su izvedeni na glavnom pretresu pred tim sudom. Taj sud je dao potpune i jasne razloge zbog čega nije poklonio vjeru tvrdnji optuženih da nisu počinili predmetno krivično djelo te je dao valjane razloge na osnovu kojih dokaza je utvrdio da su optuženi, pa prema tome i T. F., počinili krivično djelo opisano u izreci pobijane presude. Opravdano prvostepeni sud nije poklonio vjeru dijelu iskaza svjedoka E. M. gdje isti navodi da T. F. nije učestvovao u tuči R. L. u J. kada su, po utvrđenju suda, optuženi od oštećenog oduzeli novac i dokumenta i to zajedničkim djelovanjem. Optuženi F. i svjedok M. su od ranije prijatelji, pa ako se ima u vidu ta činjenica te tvrdnja oštećenog koja je suprotna tvrdnji navedenog svjedoka, kao i ostali provedeni dokazi koje je kao objektivne prihvatio prvostepeni sud, a koji ukazuju na objektivnost iskaza svjedoka – oštećenog R. L., onda opravdano prvostepeni sud nije poklonio vjeru onom dijelu iskaza svjedoka M., kada isti tvrdi da optuženi F. nije u J. učestvovao u tuči oštećenog L. i u saučesništvu sa optuženim H. da se tom prilikom od oštećenog oduzmu novac i dokumenti. Svjedok M. je kao prijatelj optuženog F. nesumnjivo zainteresovan za povoljan ishod krivičnog postupka prema optuženom F.

Ovaj sud ocjenjuje da je prvostepeni sud dao potpune, jasne i valjane razloge kojima se opravdava činjenično stanje utvrđeno u izreci pobijane presude, koje tereti optuženog F., a sve razloge prvostepenog suda u cjelosti prihvata i ovaj sud. Činjenično stanje utvrđeno izrekom pobijane presude, je potpuno i pravilno i ono je rezultat sveobuhvatne i pažljive ocjene od strane prvostepenog suda odbrane optuženih i svih dokaza izvedenih na glavnom pretresu pred tim sudom.

Stoga ne stoji žalbeni prigovor branioca optuženog T. F. da je u pobijanoj presudi prvostepeni sud učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 358 stav 1 tačka 11 ZKP-a F BiH, a niti prigovor da je činjenično stanje u navedenoj presudi pogrešno i nepotpuno utvrđeno.

Na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno primjenio krivični zakon kada je utvrdivši da je optuženi T. F. krivično odgovoran za krivično djelo razbojništva iz člana 276 KZ-a F BiH, istog za to djelo oglasio krivim te ga osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, koja kazna predstavlja minimum kazne zatvora koji je u KZ-a F BiH propisan za predmetno krivično djelo. Imajući u vidu konkretnu težinu učinjenog krivičnog djela te stepen društvene opasnosti počinio predmetnog krivičnog djela, tj. optuženog T. F. koji je i ranije osuđivan, i to jedan puta i zbog krivičnog djela teške krađe, koje spada u grupu krivičnih djela protiv imovine u koju grupu spada i krivično djelo razbojništva, onda je nesumnjiv zaključak da je prvostepeni sud izvršio pravilan izbor krivične sankcije po vrsti i mjeri kada je optuženog T. F. osudio na zatvor od godinu dana, koja kazna je i po ocjeni ovog suda neophodna da bi se postigla potrebna krivično pravna zaštita, odnosno svrha kažnjavanja iz člana 33 KZ-a F BiH.

S obzirom na navedeno, ne stoji žalbeni prigovor branioca optuženog T. F. da je prvostepeni sud povrijedio krivični zakon na štetu njegovog branjenika a niti je opravdan prigovor da je prvostepeni sud pobijanom presudom, njegovom branjeniku izrekao prestrogu krivičnu sankciju.

Kako je ovaj sud utvrdio da ne postoje razlozi zbog kojih se prvostepena presuda pobija žalbama branilaca optuženih M. H. i T. F., shodno odredbama člana 314 ZKP-a BD BiH je donio presudu kao u izreci kojom je navedene žalbe odbio kao neosnovane i potvrdio prvostepenu presudu.

ZAPISNIČAR

Olga Antolović

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Mirza Jusufović